

Werkgroep wil iets anders dan keurige grasveldjes

ROTTERDAM — Zaterdag wordt in de Open Hof in Ommoord een informatiedag gehouden over de groenvoorziening in Ommoord, zoals de 'werkgroep groenvoorziening' die ziet.

De werkgroep, ruim drie maanden geleden opgericht, vindt dat het maar eens afgelopen moet zijn met 'het eentonige groene asfalt' zoals zij de gemeentelijke plantsoenenaanleg omschrijft en pleit, juist in een wijk als Ommoord met zijn strakke bebouwing, voor een 'natuurlijke begroeiing'. Dus niet langer keurige parkjes, maar meer van dat ruige werk.

De Open Hof staat zaterdag van tien tot vijf uur open voor iedereen die zich op de hoogte wil stellen van de ideeën van de werkgroep. Dat kan aan de hand van tekeningen, foto's, dia's en mondelinge informatie door de leden van de werkgroep. 's Middags om twee uur komen enkele deskundigen vertellen welke voordelen een dergelijke ruige groenvoorziening allemaal heeft.

De werkgroep hoopt door middel van deze informatiedag voldoende medestanders te krijgen om haar plannen er bij de gemeente door te drukken.

Nel Cammelbeek bij haar kunstmatige vennetje. De konijnen lieten zich niet zien. Wel hun keutels.

Groei-maar-raak-groen in Ommoord

(Van een onzer verslaggevers)

ROTTERDAM — „Onkruid bestaat niet,” zegt Nel Cammelbeek. De voor haar 60 jaar nog jeugdige, zeer vitale en bewogen Nel ('Elkaar bij de achternaam noemen schept zo'n afstand') vormt samen met 'van dat heerlijke langharige tuig' de Werkgroep Groenvoorziening Ommoord.

„Daarom,” zo gaat ze verder en ze wijst uit het raam van haar flat aan de Dawesweg naar het nog ongecultiveerde landschap tussen de Ommoordse betonblokken. „moet daar alles kunnen groeien.”

Toen ze in april in Ommoord kwam wonen „toen ik hier voor het eerst kwam, dacht ik bij mezelf: Hier wil ik nog niet begraven liggen. Maar de flat bevat me nu uitstekend, het is hier heerlijk rustig”, bemerkte ze tot

haar schrik dat de gemeentelijke plantsoendienst ook in deze wijk alweer begonnen was met het aanleggen van „keurige kaarsrechte singeltjes en grasveldjes.”

„Ik ben nooit zo'n wijkmens geweest, ik heb me nooit zo met wijkangelegenheden bemoeid maar toen ik dat zag, dacht ik: Daar moet een eind aan worden gemaakt. Ook aan dat spuiten met vergif om dat zogenaamde onkruid te verdelgen.”

Op een hearing in de Open Hof in september ontmoette Nel Cammelbeek tot haar vreugde een aantal jongelui die er net zo over dachten. Ze staken de koppen bij elkaar en de Werkgroep Groenvoorziening was geboren. „Nel: „Veel mensen geven nogal af op de jeugd, daarom ben ik blij dat ik er als oudere tussen zit”.

De werkgroep wil nu naar het voorbeeld van de tuinaanleg door de Oranjewoudse kunst schilder Louis Le Roy, die de natuur zoveel mogelijk haar gang wil laten

er wordt over groen gesproken

op 8 januari

Affiches maken Ommoorders attent op de informatiedag

gaan („Het paradijs is immers ook niet gemaakt door een tuin-architect,” heeft hij eens gezegd), waar dat in Ommoord mogelijk is ruige groei-maar-raakparkjes realiseren. Bij wijze van experiment denkt de werkgroep aan het nog woeste terrein aan de Dawesweg.

Nel Cammelbeek, die vanuit haar flat boven op dit terrein kijkt, vertelt: „Er is hier als gevolg van afgravingen een kunstmatig vennetje ontstaan. En het is niet te geloven hier tussen de flats, maar er komen allemaal hazen, konijnen en patrijzen op af (later zal zij ons als bewijs, met de neus op de konijnkeutels drukken).

Daarom zou het zo leuk zijn als dit vennetje werd aangepast in een hier te realiseren grillig landschap met kronkelende singels, veel bomen, paden, banken en open speelplaatsen, waardoor zowel jong als oud ervan kan genieten. Kinderen kunnen hier naar hartelust ravotten en rot-

zoelen, ouderen kunnen er lekker wandelen of uitrusten op een bankje.”

Een dergelijk grillig park heeft volgens haar nog meer voordelen boven het 'eentonige groene asfalt': de bewoners zouden zelf kunnen meehelpen het te onderhouden („Vlakbij is een bejaardentehuis. Hoeveel van die oude mannetjes zouden daar niet voor te vinden zijn?”), het vormt een fraai contrast met de starre woonbebouwing, gebleken is al dat het verschillende soorten dieren aantrekt en ook uit milieuhygiënisch oogpunt is het een „must”.

Je vraagt je af: wie kan er nog tegen 'n Louis Le Roy-park zijn? Nel Cammelbeek: „Ja wie? Je hebt natuurlijk mensen die tegen alles wat anders is zijn. Er zijn ook moeders die bang zijn voor aanrakingen of die vrezen dat nu hun kinderen iedere dag met vuile kleren thuishkomen. Nou en? Mijn kleindochtertje was laatst aan het spelen op zo'n fraai betegeld speelterreintje met van die klimrekken. Vijf minuten later kwam ze thuis, met schone kleertjes, maar wel met een gebroken pols.”

Wat belangrijker is: uit gesprekken die leden van de werkgroep met de plantsoendienst hebben gehad is hun gebleken dat men daar zeer sympathiek tegenover de 'ruige plannen' staat. Nel Cammelbeek: „De dienst heeft zich al voor een experiment uitgesproken. Men wil alleen eerst weten hoe de bevolking erover denkt. Als we die dus maar meekrijgen — en waarom zou dat niet? — dan komen we er wel.”